
NEVIN BIRSA

Pesmi

V metežu bolečin

Kri buta ob obalo globokih žil
in se ulega v njihovo strugo:
požel bom cvet
vrtov, priklical bom rojstvo
mravelj in ponirkov v ogromno kraljestvo,
bogato v sencah mogočnih krošenj
(in pahljača gori v rdečini,
in vrači ihtijo ob skodelicah kave in oblakov,
izrezanih v metežu bolečin).

Golo zatočišče neba

Golo zatočišče neba
je švrknilo skozi oklepe in kite:
vrvica smrti je
plamenela v prepadu,
v čudežnih prisposodobah
je drhtelo veselje,
z barvami jutra sem poslikal plakate,
in srebrnina
je scejala
luč v šipah, iz žepov
so padale zvezde, in bogovi
so terjali svoje: lepoto,
soj, življenje in vse, kar se skriva
v koreninah vida
on komaj zaznavnih daljav.

Rojen na prepihu črk

Sicer je to takó,
enakonočje opeharjenih,
srebrnina v posodi, v zrklu,
v zibelki, v onem davnem času,
na prepihu strahu in kibernetike,
in govorijo obubožani
in odhajam v gomolje zemlje,
da si sposodim
žarek mirú in beločnico svetá,
to okrvavljeno šepetanje mrčesa:
(rojen na prepihu črk).

Sneg krvi se taja

Sneg krvi se taja:
trpeči govorijo v brzicah
in šuštečih ognjih: spremeniti
neizgovorljivo v besedo, vre
beseda, vre dejanje, položčena
plazma blede svetlobe, prihajajoče
v cvet in komaj na parobku
šibek in močan, vse obenem,
se preusmerim v šepet,
obrnjen vase,
reke nog in pršenja
združim v tok,
v komaj slišno obljubo zvezd,
v komaj uporabljeno obljubo srca.

Odtaval sem v lepoto

Odtaval sem v lepoto,
poiskal sebe v vodometu zvezd
in dreves, ki se vzpenjajo
v nebo in krilijo v melanholijo
odprtih košar: velika, mogočna
poplava oči in stez (naj popišem
list spomina in beline z bolj
belo moko, z razpadajočo gnečo
jutra in zarje) prihaja skozi
mlečno svetlobo, obdano
s peronosporo vsebino v piš,
in odtekle bodo kaplje v
prihodnjo reko zla, in naprej.

sklonjen bežim
skozi zastave, vrtove, v razjedajočo celico barv, v vzkliku
morja iščem
svoj daljni obraz,
in dotikam se kresnice sonca – za grebeni,
za šumenjem istega sonca.

S koridorjem vetra in ognjev

S prižnic vetra in ognjev,
s koridorjem vetra in ognjev,
z recepti
čutnosti in vesel v naraščajočem
večeru, z vsem, kar vzhaja
in umira v cvrčku porcelana,
žuborečem kladivu mesečine
in na obrobju
bruhajočih vulkanov: kličem
sorodnike pomladi,
goloroke resničnosti in program
čutnosti.

Opazujem balado
papirja in črk,
na meji rastočih prispodob in koral,
potoka,
ko sanja moja duša.

(in vlaki bolešno škripajo
skozi zimsko pokrajino,
bradati greben svetlobe
se potaplja v moji dlani, v moji duši, v mojem srcu.)

Odprl sem okno

Odprl sem okno,
oblaki so obstali v zenitu –
nad prgiščem vode, ob potoku
so peli slavci,
s hitrostjo dihanja
sem hodil navzgor in navzdol,
zemlja je žejna odpirala usta,
in sklenil sem, da se bom vrnil,
ko bodo dlani vsrkale prvi dež,
zaupanje bistrosti, poševno bleščanje dežja,
ki je prodiral kakor rezilo
v splašeni jezik, v slani okus
se je razbohotil kakor krošnja hitrega ognja,
do onemoglosti so zrle moje oči
vrše zbeganih stebelc: vlažni, krhki,
mogočni dež, prinašalec rasti,
brstenja in vzgona: zrl sem
pomirjujoči balzam,
in onstran sem zrl vase,
(blagi akcent, prizanesi mi!).

Luč mojih prednikov

Bela svetloba
klokota v samotnem semenu
noči, rdeča luč
potuje v prostornino src,
kjer najdem rdečo bilko snega,
tisto uro in tisto minuto,
ko pozabljam črke in besede,
roke in sence, in v hipu
padem v ikono srebrnih zvezdà,
kjer šumijo perutnice
svetlobe, o bela svetloba,
o rdeča svetloba, o temna svetloba,
v moje jutro pade še neznano sonce,
in vse se v hipu sprosti,
ujet v slovo in s službo poroke,
vseh teh neznanih svetlob,
se obrnem proti samemu sebi:
in glej iz mojih kapilar
se izceja luč mojih prednikov,
fanfar, ki se lesketajo
v beli orbiti, cvetočem ognju mojega imena.